

Berättelsen om Sackaios fritt berättat utifrån Luk 19:1-10

Det är varmt och klibbigt, luften är så där tjock och svår att andas.

Det är mycket folk, så mycket folk att det är svårt att se något.

Jag ställer mig på tårna och försöker få en glimt över folks huvuden. Åå så svårt det är.

Plötsligt börjar folk trängas ännu mer och jag hör rop och stök.

Människor ropar och skriker. Jag ser en liten man, känner igen honom, han är rik och många människor tycker illa om honom. Han klättrar upp i trädet som står bredvid.

Tänk om jag kommit på det, att klättra upp i ett träd. Självser jag bara folk bakhuvuden.

Jag ser mig omkring, finns det kanske något mer träd.... Näe, inget alls, bara det som den lille mannen hittat. Så jag bestämmer mig för att tränga mig fram och tillslut står jag nästan längst fram. För jag måste ju se, jag vill se....

Och jag ser, jag ser en man som går på vägen, alla ropar och skriker av glädje.

Jag tittar på mannen i trädet och ser att även han är glad men försynt....

Mannen som jag väntat på närmar sig och när han kommer till trädet med den lilla mannen i så tittar han upp och säger något. Jag hör inte riktigt allt men något med middag är det,.... Jo ha vill komma på middag hos den lilla mannen... och han vill att den lilla mannen ska komma ner.

Jag ser hur den lilla mannen lyser upp, de fortsätter prata. Runt mig mumlar människorna, hur kan han vilja gå hem till en sådan människa? Varför vill han inte komma till mig? Välj mig? Ja, varför vill han inte komma hem till mig?

Jag tror att den lilla mannen hör mumlet och de förargade rösterna. För han tittar upp och säger att han ska ge bort hälften av vad han äger åt de fattiga. Han säger något mer också men jag hör inte riktigt... Folkmassans mummel är för högt...

Mannen som jag väntat på svarar honom att i dag har räddningen nått hans hu och att han också är en son till Abraham. Sen säger han att människosonen som har kommit för att söka efter det sin är förlorat och rädda det.....

Sen gick den lilla mannen och mannen som jag väntat på. Folkmassan mumlade men skingrades till slut..

Det är fortfarande varmt, svettigt. Jag står kvar... svettigt. Tänk att jag fick träffa honom och höra en liten skvätt. Men vad var det han sa egentligen och vad gjorde den lilla mannen.

Text av Maria Wingård